

Wprowadzenie do komunikacji językowej, wspomagającej i alternatywnej

1. METRYCZKA	
Rok akademicki	2023/2024
Wydział	Wydział Lekarsko-Stomatologiczny
Kierunek studiów	Logopedia ogólna i kliniczna
Dyscyplina wiodąca	Nauki medyczne
Profil studiów	ogólnoakademicki
Poziom kształcenia	Studia I stopnia
Forma studiów	stacjonarne
Typ modułu/przedmiotu	obowiązkowy
Forma weryfikacji efektów uczenia się	zaliczenie
Jednostka prowadząca /jednostki prowadzące	Zakład Logopedii i Emisji Głosu, Centrum Logopedyczne IPS UW, 02-927 Warszawa, ul. Karowa 20
Kierownik jednostki/kierownicy jednostek	dr hab. Olga Jauer-Niworowska
Koordinator przedmiotu	Dr Kmila Potocka-Pirosz
Osoba odpowiedzialna za sylabus	Dr Elżbieta Sadowska
Prowadzący zajęcia	Dr Elżbieta Sadowska

2. INFORMACJE PODSTAWOWE			
Rok i semestr studiów	III , II	Liczba punktów ECTS	0.00

FORMA PROWADZENIA ZAJĘĆ	Liczba godzin	Kalkulacja punktów ECTS
Godziny kontaktowe z nauczycielem akademickim		
wykład (W)	15	
seminarium (S)		
ćwiczenia (C)	15	
e-learning (e-L)		
zajęcia praktyczne (ZP)		
praktyka zawodowa (PZ)		
Samodzielna praca studenta		
Przygotowanie do zajęć i zaliczeń		

3. CELE KSZTAŁCENIA

C1	Celem zajęć jest przekazanie studentom wiedzy na temat pracy z osobami niemówiącymi, z poważnymi zaburzeniami komunikacji werbalnej i/lub językowej, zapoznanie słuchaczy z metodami i metodami komunikacji alternatywnej i wspomagającej.
C2	Zapoznanie studentów z istotą i funkcją komunikacji językowej.
C3	Zapoznanie studentów z systemami komunikacji alternatywnej i wspomagającej.

4. EFEKTY UCZENIA SIĘ

Numer efektu uczenia się	Efekty w zakresie
Wiedzy – Absolwent zna i rozumie:	
W1	Zna najbardziej podstawową terminologię lingwistyczną ma pojęcie o jej źródłach i uwarunkowaniach metodologicznych oraz historycznych.
W2	Ma elementarną wiedzę dotyczącą systemu językowego, rozumianego jako kompetencja osób mówiących, zna zasady rozpoznawania i identyfikowania jednostek różnych podsystemów.
W3	Ma podstawową wiedzę dotyczącą struktury aktu mowy i procesu komunikacji językowej.
W4	Ma podstawową uporządkowaną wiedzę o komunikacji alternatywnej i metodach wspomagających rozwój mowy, zna podstawowe systemy AAC.

W5	Zna znaczenie pojęć kompetencja językowa, kompetencja komunikacyjna, zna zasady pracy z osobami niemówiącymi, zna wybrane metody komunikacji alternatywnej i wspomagającej
----	--

Umiejętności – Absolwent potrafi:

U1	Umie organizować w sposób świadomy, systematyczny i planowy zajęcia dydaktyczne dostosowane do wieku i możliwości poznawczych dziecka.
U2	Umie zaprogramować terapię logopedyczną osoby niemówiącej, stosując techniki informacyjno-komunikacyjne.

Kompetencje społecznych – Absolwent jest gotów do:

K1	Jest świadom zależności między skutecznością działania a wyborem właściwej w danej sytuacji strategii komunikacyjnej.
K2	Ma świadomość złożoności problemów związanych z funkcjonowaniem języka jako środka komunikacji
K3	Respektuje prawa pacjenta, konstruktywnie komunikuje się z pacjentem, jego rodziną oraz zespołem terapeutycznym.

5. ZAJĘCIA

Forma zajęć	Treści programowe	Efekty uczenia się
wykład	<p>Język, komunikacja, funkcje języka, kompetencja językowa i komunikacyjna, komunikacja werbalna i niewerbalna – podstawowe informacje. Rozwój umiejętności komunikacyjnych; diagnoza umiejętności komunikacyjnych.</p> <p>Komunikacja wspomagająca i alternatywna. Terminologia, najważniejsze pojęcia, klasyfikacja metod. Użytkownicy AAC; Wybrane systemy komunikacji alternatywnej, Zasady wprowadzania alternatywnych i wspomagających systemów komunikacji. Pomoce komunikacyjne. Planowanie zajęć logopedycznych z wykorzystaniem systemów komunikacji alternatywnej i wspomagającej.</p> <p>AAC a przygotowanie do nauki mowy. Mity AAC. Wyzwania logopedy.</p>	W1, W2, W3, W4, U1, K1,K2,K3
ćwiczenia	<p>Ćwiczenia mają formę warsztatową (uzupełnieniem ćwiczeń są prezentacje). Studenci będą mogli zapoznać się z zasadami pracy z osobami niemówiącymi, przeanalizować wybrane metody komunikacji alternatywnej i wspomagającej, zweryfikować, które narzędzia i pomoce będą pomocne w planowaniu terapii logopedycznej z osobą niemówiącą. Adepti będą programować terapię logopedyczną dla osoby niemówiącej. Ćwiczenia uwrażliwiają studenta na potrzeby osób niemówiących. <i>Usprawnianie funkcji pokarmowych.</i></p> <p><i>Zapobieganie czynnikom zwiększającym ryzyko zaburzeń mowy (okres postnatalny)</i></p>	

6. LITERATURA

<p>Obowiązkowa</p> <p>Bleszyński J. (red.), 2008, Alternatywne i wspomagające metody komunikacji, Oficyna Wydawnicza „Impuls”, Kraków.</p> <p>Grycman M., 2014, Porozumiewanie się z dziećmi ze złożonymi zaburzeniami komunikacji, Stowarzyszenie Rehabilitacyjne Centrum Rozwoju Porozumiewania, Kwidzyn.</p> <p>Grycman M., Kaczmarek B. B., 2014, Podręczny słownik terminów AAC (komunikacji wspomagającej i alternatywnej), Impuls, Kraków.</p> <p>Lechowicz A., 2005, Komputerowe wspomaganie procesu komunikacji niewerbalnej dzieci z wieloraką niepełnosprawnością, Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa.</p> <p>- Michalik, M. 2018, Lingwistyczne podstawy terapii logopedycznej osób niemownych i niemówiących, Logopedia, 47, s. 287-297.</p> <p>Artykuły i pozycje podawane na bieżąco.</p>
<p>Uzupełniająca</p> <p>Fröhlich A., (1998), „Stymulacja od podstaw”, WS i P, Warszawa</p> <p>Piszczek M. (red.), (1999), „Metody komunikacji alternatywnej w pracy z osobami niepełnosprawnymi”, CMPP MEN, Warszawa</p> <p>Stillman R., Battle Ch., (1995), „Skala Callier-Azusa (H). Skala do oceny umiejętności komunikowania się osób głuchoniewidomych oraz osób z głęboką złożoną niepełnosprawnością.”, Polski Związek Niewidomych, Warszawa.</p> <p>MODEL INSITE (2007) „Model wczesnej interwencji przeprowadzanej w domu”, wyd. Nowojorski Komitet Pomocy Niewidomym w Polsce, Laski</p> <p>Smyczek A., Szwiec J. (2000) „Metodyka nauczania alternatywnych sposobów porozumiewania się i techniki porozumiewania się symbolami”, [w:]: „Rewalidacja 1(7) – czasopismo dla nauczycieli i terapeutów”, CMPP MEN, Warszawa</p> <p>Warrick A., (1999), „Porozumiewanie się bez słów”, wyd. Stowarzyszenie na Rzecz Propagowania Wspomagających Metod Porozumiewania się „Mówić bez słów” ,Warszawa</p> <p>Brearley G., (1997), „Psychoterapia dzieci niepełnosprawnych ruchowo”, WS i P, Warszawa</p> <p>Loebl W.,(1996), „Dylematy pedagogiczne osób ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi”, wyd. Uniwersytetu Gdańskiego, Gdańsk</p> <p>Pennock K., (1999), „Ratowanie dzieci z uszkodzeniem mózgu”, wyd. Bookinista, Toruń.</p>

7. SPOSOBY WERYFIKACJI EFEKTÓW UCZENIA SIĘ

Symbol przedmiotowego efektu uczenia się	Sposoby weryfikacji efektu uczenia się	Kryterium zaliczenia
Np. A.W1, A.U1, K1	<i>Pole definiuje metody wykorzystywane do oceniania studentów, np. kartkówka, kolokwium, raport z ćwiczeń itp.</i>	<i>Np. próg zaliczeniowy</i>
W1-W5, U1-U2, K1-K3	Pisemny egzamin testowy	Zaliczenie egzaminu testowego
	<i>Obecność na wykładach i ćwiczeniach</i>	<i>Obecność jest obowiązkowa (dopuszczalna jedna nieobecność).</i>

8. INFORMACJE DODATKOWE

Załącznik nr 2 do zarządzenia nr 183/2023 Rektora WUM z dnia 13 września 2023 r.

Załącznik nr 3 do Procedury opracowywania i okresowego przeglądu programów kształcenia stanowiącej załącznik do zarządzenia nr 91/2014 Rektora WUM z dnia 22.12.2020 r. zm. zarządzeniem nr 42/2020 Rektora WUM z dnia 5.03.2020 r oraz nr 101/2023 z dnia 28.04.2023.

Prawa majątkowe, w tym autorskie, do sylabusu przysługują WUM. Sylabus może być wykorzystywany dla celów związanych z kształceniem na studiach odbywanych w WUM. Korzystanie z sylabusu w innych celach wymaga zgody WUM.

UWAGA

Końcowe 10 minut ostatnich zajęć w bloku/semestrze/roku należy przeznaczyć na wypełnienie przez studentów Ankiety Oceny Zajęć i Nauczycieli Akademickich